De stichting Tennishal de Munnik (STM) betekende wellicht meer voor de vereniging (LTC) dan door menigeen is gedacht.

STM is eind jaren zeventig tot stand gekomen na plannen om tennissen in de winter mogelijk te maken (de gravelbanen waren toen slechts van 1 april tot 1 oktober beschikbaar).
Achterliggende gedachte was destijds om het beheer en de exploitatie van de nieuw te bouwen indoor tennishal, te scheiden.

De exploitatie werd een succes, de opbrengst van de wintercontracten van leden en buitenstaanders uit de regio, was voldoende om de hal te exploiteren en middelen te reserveren voor vervanging en onderhoud.

De laatste 12 jaar heeft de stichting enorme schommelingen in beleid bij de vereniging meegemaakt in het overleg met steeds wisselende voorzitters van de tennisvereniging.

De aanwezige financiële middelen, de continuïteit en de expertise binnen het bestuur van de stichting, zoals bestuurskundige, bouwkundige, financieel en juridische kennis, hebben samen met de vereniging uiteindelijk mede geleid tot een groot aandeel in de realisering van het huidige moderne en complete tenniscomplex.

Een overeenkomst (na langdurig juridisch gesteggel) tussen gemeente Leiderdorp, de tennisvereniging en de stichting, leidde tot de aanbesteding van de nieuw/verbouw van het verouderde tenniscomplex.
‘Meer tennisbanen, betere ondergrond en een energiezuinig, multifunctioneel clubgebouw’.

Daarvoor was aanpassing van de erfpachtgrenzen en opstalrecht noodzakelijk. De bouwperiode was voor iedereen een beproeving, zowel voor de leden die met het beperkte gebruik moesten omgaan, de twee besturen, de betrokken projectleider en wethouder(s) bij de gemeente. Door nogal wat individuele deskundigheid en begrijpelijke interesse en betrokkenheid bij de leden, was het project moeilijk te sturen. De inrichting van het clubgebouw vroeg veel geduld en overtuigingskracht hetgeen op zich weer veel vrije tijd en geduld vergde. Enkele bestuursleden van voornamelijk de stichting, waren destijds bijna dagelijks op het bouwterrein aanwezig om het geheel in goed banen te leiden.

Nadat de nieuwbouw was gerealiseerd is het nooit meer rustig geweest tussen de besturen.
De coronaperiode vereiste bijna dagelijkse afstemming tussen de voorzitters om goed te kunnen voldoen aan de strenge overheidsmaatregelen in het belang van de gezondheid van de leden.
Buitentennis werd door de overheid nog gedeeltelijk en in beperkte mate toegestaan, binnensport werd geheel uitgesloten.

De discussies tussen de besturen opgelaaid in ledenvergaderingen waarbij tegenvallende opbrengsten van contributie en baromzet bij de vereniging aan de orde kwamen en de (veronderstelde) middelen bij de (zuinige) stichting waren weinig verheffend.

Omdat de tennisport in zijn algemeenheid aan het ‘vergrijzen’ was, werd zowel bij de stichting als binnen de vereniging nagedacht om Padel als activiteit naast het tennissen te omarmen.

De stichting zag het zeker zitten om Padel in de hal te exploiteren maar constateerde dat Tennis en Padel samen, in de relatief beperkte ruimte van de hal, niet mogelijk was.

Aanpassingen aan het tennispark om Padel buiten te realiseren, liepen vast op archeologisch onderzoek en protesten van omwonenden.

De besturen besloten gezamenlijk dat toevoeging van Padel aan voorzieningen voor de tennissport noodzakelijk voor de toekomst was en dat de tennishal als enige logische plaats van handelen overbleef. De ‘neon’ reclame uiting van de hal aan de Hoogmadeseweg werd reeds aangepast.

De discussie verengde zich vervolgens tot de vraag welke entiteit Padel zou gaan exploiteren. De stichting meende daarvoor te zijn opgericht en de vereniging vond dat het een verenigingstaak was in verband met het meedoen aan competities etc.
Voor losse baanverhuur zou in dat geval, zo werd destijds gedacht, nog weinig ruimte zijn.

Het bestuur van de stichting zag in dat voor continuering van haar taak op de wijze zoals ooit was bedoeld, geen ruimte meer was en zag geen reële grond om aan te blijven (een soort beheersorganisatie voor alleen het onderhoud van de hal werd als een te magere taak gezien).

Omdat opheffing van de stichting juridisch ingewikkeld zou zijn, is in overleg besloten om de statuten aan te passen zodat de vereniging meer zeggenschap zou hebben over benoeming van het bestuur STM. Het bestuur van de stichting, op dat moment bestaande uit een penningmeester, een secretaris en een sportinhoudelijk lid met een voorzitter, heeft zorgvuldige overdracht gedaan en is in november 2023 afgetreden.

Het was voor mij een voorrecht om al die jaren samen te mogen werken met een zeer betrokken en bekwaam bestuur waarbij gezelligheid en humor zeker niet ontbrak.

De laatste moeilijke jaren is er een klein enthousiast team van deskundige en integere mensen overgebleven.

Gelukkig was daar een juridisch onderlegde secretaris die bij de nodige notariële omzettingen en ingewikkelde procedures bij de Kamer van Koophandel, altijd scherp is gebleven.
Een penningmeester die als interim is ingestapt en werkelijk tot op het laatste moment de financiële, verzekeringstechnische en boekhoudkundige overdracht heeft gerealiseerd.

Niet onvermeld mag blijven het support van het reeds teruggetreden bestuurslid, samen met het bestuurslid ‘planning en exploitatie’ op persoonlijke titel, naast strategisch advies, onvermoeibaar bouwkundige activiteiten heeft verricht en zeer actief is gebleven bij alle praktische en bouwkundige zaken rondom de tegenwoordige padelhal.

Het is prachtig dat door het huidige bestuur positief wordt teruggekeken op het werk van de stichting Tennishal de Munnik waarmee de inzet van de talrijke vrijwillige bestuursleden over al die jaren wordt gewaardeerd.

Daarvoor dank!